

εὖ-μνηστος, Δωρ. **-μναστος, -ον**, αυτός που θυμάται καλά, επιμελής, προσεκτικός σε κάτι, με γεν., σε Σοφ.

εὖμοιρία, ἦ, ευκληρία, πλούτος ή ευτυχία, ευημερία, σε Λουκ.

εὖμοιρος, -ον (μοῖρα), ευτυχισμένος με καλούς κληρούς, αυτός που του έχει αποδοθεί καλή περιουσία, σε Πλάτ.

εὖμολπέω, τραγουδώ καλά, σε Ομηρ. Ὑμν.

εὖ-μολπος, -ον, (μολπή), αυτός που τραγουδάει γλυκά, σε Ανθ.

εὖμορφία, ἦ, ωραιότητα μορφής, συμμετρία, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.· συμμετρία στα *σπλάγχνα*, όπως απαιτούνταν για τους αίσιους οiwονούς, σε Αισχύλ.

εὖ-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει ωραία μορφή, κομψός, χαριτωμένος, όμορφος, εμφανίσιμος, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

εὖ-μουσος, -ον (μοῦσα), έμπειρος στις τέχνες, ιδίως, στην ποίηση και στη μουσική· απ' όπου, μουσικός, ρυθμικός, μελωδικός, σε Ευρ., Ανθ.

εὖ-μοχθος, -ον, δραστήριος, πολύμοχθος, κοπιώδης, σε Ανθ.

εὖ-μῦθος, -ον, εύγλωττος, ευφραδής, σε Ανθ.

εὖ-μῦκος, -ον (μυκάομαι), αυτός που βρυχάται, μουγκρίζει, μουγκανίζει δυνατά, σε Ανθ.

εὐνάζω, μέλ. *-άσω [ᾶ]*, αόρ. *ἀ ἠνᾶσα* ή *εὔνασα* — Παθ., αόρ. *ἀ ἠνάσθη* ή *εὐν-*, Επικ. γ' πληθ. *εὔνασθεν (εὐνή)*· **I. 1.** τοποθετώ κάποιον κάπου χάριν ενέδρας, σε Ομήρ. Οδ. **2.** βάζω κάποιον να κοιμηθεί· λέγεται για ζώα, τοποθετώ τα νεογνά στη φωλιά, σε Ξεν.· μεταφ., λέγεται για τον θάνατο, αποκοιμίζω, καταβάλλω, σε Σοφ. — Παθ., πηγαίνω για ύπνο, πλαγιαζώ, κοιμάμαι, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· λέγεται για πτηνά, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για πόνο, *εὔνασθέντος κακοῦ*, σε Σοφ. **II.** αμτβ., όπως το Παθ., κοιμάμαι, στον ιδ.

εὐ-ναιετάων, -ουσα, -ον (ναιετάω), καλά τοποθετημένος, αυτός που βρίσκεται σε καλή τοποθεσία, λέγεται για πόλεις και σπίτια, σε Όμηρ.· ομοίως επίσης, *εὐ-ναιόμενος, -η, -ον*, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐναῖος, -α, -ον (εὐνή)· **I. 1.** αυτός που βρίσκεται στο κρεβάτι του, *εὐν. λαγός*, λαγός στη φωλιά του, σε Ξεν. **2.** παντρεμένος, έγγαμος, νυμφευμένος, σε Αισχύλ., Ευρ. **3.** *λύπη εὐν.*, αυτή που κρατά κάποιον στο κρεβάτι του (πρβλ. **δεμνιοτήρης**), στον ιδ.· *εὐν. πτέρυγες*, αυτές που επωάζουν, κλώθουν, λέγεται για πτηνά μέσα στην φωλιά τους, σε Ανθ. **II.** (*εὐνή II*), αυτός που ανήκει ή είναι κατάλληλος προς αγκυροβόληση· γενικά, αυτός που οδηγεί, διευθύνει πλοίο, λέγεται για το πηδάλιο, σε Ευρ.

εὐνάσιμος, -ον (εὐνάζω), πρόσφορος, κατάλληλος για ύπνο· *εὐνάσιμα, τά*, μέρη κατάλληλα για ύπνο, σε Ξεν.

εὐνατήρ, εὐνάτειρα, εὐνάτωρ, βλ. **εὐνητ-**.

εὐνατήριον, τό, υπνοδωμάτιο, κοιτώνας, σε Τραγ.

εὐνάω, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἀ εὔνησα* — Παθ., αόρ. *ἀ εὐνήθην*, παρακ. *εὔνημαι (εὐνή)*, ποιητ. αντί *εὐνάζω*· **1.** τοποθετώ σε ενέδρα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αποκοιμίζω, μεταφ., *εὔνησε γόνον*, στο ιδ. — Παθ., βρίσκομαι στη φωλιά μου, λέγεται για σκύλο, φωλιάζω, σε Σοφ.· λέγεται για τους ανέμους, σε Ομήρ. Οδ.

εὐνέτης, -ου, ό (εὐνή), = *εὔναστήρ*, σε Ευρ., Ανθ.

εὔνεως, -ων (ναῦς), εξοπλισμένος με πολλά και καλά πλοία, σε Μάξ.

εὐνή, ἦ, Επικ. γεν. ενικ. και πληθ. *εὐνήφι, -φιν*· **I. 1.** κρεβάτι, κλίνη, κοίτη, σε Όμηρ.· *εὐνῆς ἐπιβήμεναι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐξ εὐνῆς ἀναστᾶσα*, στο ιδ. κ.λπ. **2.** στρώμα, αντίθ. προς το *λέχος* (το πλαίσιο του κρεβατιού), σε Ομήρ. Οδ. **3.** *εὐναί Νυμφάων*, η κατοικία τους, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για ζώα, φωλιά ελαφιού, σε Όμηρ.· φωλιά λαγού, σε Ξεν.· φωλιά πουλιού, σε Σοφ. **4.** νυφικό κρεβάτι, νυφική, συζυγική κλίνη, σε Όμηρ. κ.λπ. **5.** το τελευταίο κρεβάτι

κάποιου, ο τάφος, σε Αισχύλ., Σοφ. **II**. πληθ., *εὐναί*, πέτρες που χρησίμευαν ως άγκυρες στα Όμηρ. χρόνια και στα χρόνια του Ησιόδ.: ρίχνονταν απ' την πλώρη κατά τη διάρκεια που η πρύμνη προσδενόταν στην ξηρά, *έκ δ' εὐνάς έβαλον κατά δεν πρυμνήσι' έδησαν*, σε Όμηρ.

εὐνήθεν, επίρρ., από το κρεβάτι, σε Όμήρ. Οδ.

εὐνηθήναι, απαρ. Παθ. αορ. α' του *εὐνάω*.

εὐνημα, -ατος, τό (**εὐνάω**), γάμος, συζυγία, σε Ευρ.

εὐνητήρ, Δωρ. -**ατήρ**, -**ήρος**, ό (**εὐνάω**), ομόκλινος, ομόκοιτος, σύντροφος στο κρεβάτι, σύζυγος, σε Αισχύλ.: Δωρ. θηλ., **εὐνάτειρα**, *θεοῦ μὲν εὐν.*, σύντροφος στο κρεβάτι του, στον ίδ.: *εὐν. Διδὸς λεχέων*, στον ίδ.

εὐνήτης, -ου, ό, = το προηγ., σε Ευρ.: θηλ. **εὐνήτρια**, σε Σοφ.

εὐνήτωρ, Δωρ. -**άτωρ**, -**ορος**, ό, = *εὐνητήρ*, σε Αισχύλ., Ευρ.

εὐνήφι, -φιν, Επικ. γεν. ενικ. και πληθ. του *εὐνή*.

εὐνίς, ό, ή, αιτ. *εὐνίν*: πληθ. *εὐνιδες*: ορφανός από, στερημένος από, με γεν., σε Όμηρ., Αισχύλ.: *απόλ.*, στερημένος από παιδιά, άκληρος, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

εὐνίς, -ιδος, ή, = *εὐνέτις*, σύντροφος στο κρεβάτι, ομόκλινη, σύζυγος, σε Σοφ., Ευρ.

εὐν-νητος, -ον, Επικ. αντί *εὔ-νητος* (*νέω*), καλά υφασμένος, σε Όμηρ.

εὐνοέω, μέλ. -*ήσω* (*εὔνοος*), διάκειμαι φιλικά, έχω ευνοϊκή προδιάθεση προς κάποιον, σε Ηρόδ., Αττ.

εὐνοιά, ή, ποιητ. μερικές φορές **εὐνοιά**, Ιων. **εὐνοίη**, ποιητ. **εὐνοίη** (*εὔνοος*):

I. καλή θέληση, ευμένεια, αγαθότητα, καλοσύνη, *κατ' εὔνοϊαν*, από καλοσύνη ή από καλή θέληση, σε Ηρόδ.: *δι'εὐνοίας*, σε Θουκ.: *δι'εὔνοϊαν*, σε Πλάτ.: *εὐνοίας ένεκα*, σε Δημ.: *μετ' ή ύπ'εὐνοίας*, στον ίδ.: *έπ'εὐνοία χθονός*, από αγάπη για την πατρίδα, για την πατρική γη, σε Αισχύλ.: *εὔνοϊαν έχειν εἷς τινα*, παρά Δημ.: στον πληθ., αισθήματα καλοσύνης, σε Αισχύλ. **II**. δώρο ως ένδειξη καλής θέλησης, *εὐνοίας*, ευμένειας, ιδίως, λέγεται για δώρα που δίνονταν στους Αθηναίους στρατηγούς από τις υποτελείς πόλεις-κράτη, σε Δημ.

εὐνοϊκός, -ή, -όν, ευνοϊκά προσκείμενος προς, αγαθός, ευμενής, σε Δημ.: επίρρ., *εὐνοϊκῶς έχειν τινί ή προς τινα*, διάκειμαι ευνοϊκά ως προς..., σε Ξεν.

εὐνομέομαι, μέλ. -*ήσομαι*, αόρ. α' *εὐνομήθεν*, αποθ.: διαθέτω καλούς νόμους, καλό πολίτευμα, είμαι σύννομος, εύρυθμος, τακτικός, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

εὐνομία, Ιων. -**ίη**, ή, **1**. καλή εφαρμογή των νόμων, καλή διοίκηση, τάξη, σε Όμήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **2**. προσωποπ. από τον Ησιόδ. ως κόρη της Θέμιδας.

εὐ-νομος, -ον, αυτός που βρίσκεται κάτω από την ισχύ καλών νόμων, αυτός που κυβερνιέται καλά, σε Πίνδ., Πλάτ.

εὐ-νοος, -ον, Αττ. συνηρ. **εὔνοος**, -οον, γεν. πληθ. *εὐνόων*: αυτός που διάκειται ευνοϊκά, ευμενής, αγαθός, φιλικός, σε Ηρόδ., Αττ.: *τινι*, σε κάποιον, σε Ηρόδ. κ.λπ.: *οί έμοι εὔνοι*, οι αληθινοί φίλοι μου, οι οπαδοί μου, σε Ξεν.: *τὸ εὔνοον* = *εὔνοια*, σε Σοφ. κ.λπ.: συγκρ., *εὐνούστερος*, στον ίδ.: Ιων.

εὐνοέστερος, σε Ηρόδ.: υπερθ., *εὐνούστατος*, σε Αριστοφ.

εὐν-οῦχος, ό, ευνούχος, εκτομίας, που ήταν υπεύθυνος για τη φύλαξη των γυναικών και ήταν επιφορτισμένος με τα καθήκοντα του αρχιθαλαμηπόλου (απ' όπου, *οί την εὐνήν έχοντες*), σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

εὔντα, Δωρ. αντί *έόντα*, ουδ. πληθ. *ών*.

εὐ-νόμας, -ου, ό (**νωμάω**), αυτός που κινείται καλά, ευκίνητος ή αυτός που κινείται σταθερά, *εὐνόμα χρόνω*, μέσω της σταθερής πορείας του χρόνου, σε Σοφ.

εὐ-ξαντος, -ον (ξαινῶ), αυτός που ξαίνεται, λαναρίζεται καλά, λέγεται για μαλλί, σε Ανθ.

εὐῖξαι, Επικ. β' ενικ. υποτ. αορ. α' του *εὐχομαι*.

εὐ-ξενος, Ιων. εὐ-ξεινος, -ον, I. ευγενικός προς τους ξένους, φιλόξενος, φιλικός, *ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων*, οι ξενώνες, σε Αισχύλ.· *λιμὴν εὐξεινότητος ναύταις*, σε Ευρ. **II.** *πόντος εὐξεινος*, ο Εύξεινος Πόντος, η σημερινή Μαύρη Θάλασσα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· αρχ. τύπος *ἄξενος*, αφιλόξενος (*dictus ab antiquis Axenus ille fuit*, σε Οβίδ.).

εὐ-ξεστος, Επικ. εὐ-ξεστος, -η, -ον ή -ος, -ον (ξέω), καλομελετημένος, καλοσχεδιασμένος, καλογυαλισμένος, στιλπνός, λουστραρισμένος, λέγεται για τη δουλεία μαραγκού, σε Όμηρ.

εὐ-ξοος, Επικ. εὐ-ξοος, -ον· συνηρ. γεν. *εὐξου*, σε Ομήρ. Ιλ.· (*ξέω*)· ακριβώς όπως το *εὐξεστος*, συχνά στον Όμηρ.· *σκέπαρνον εὐξοον*, τσεκούρι με γυαλισμένη λαβή, σε Ομήρ. Οδ.

εὐ-ξύμβλητος, εὐ-ξύμβολος, εὐ-ξύνητος, Αττ. αντί εὐ-σύμβλητος κ.λπ.

εὐοδέω, μέλ. -ήσω (εὐόδος), έχω ελεύθερο πέρασμα ή δίοδο, λέγεται για τρεχούμενο νερό, σε Δημ.

εὐοδία, ή (εὐόδος), καλό ταξίδι, ευχές για καλό ταξίδι, για καλό κατευόδιο, σε Αισχύλ. παρά Αριστοφ.

εὐοδμος, βλ. [εὐοσμος](#).

εὐ-οδος, -ον, διαβατός, λέγεται για βουνά, σε Ξεν.· λέγεται για δρόμο, εύκολος για ταξίδι, στον ίδ.

εὐ-οδόω, μέλ. -ώσω, I. βοηθώ στον δρόμο, με δοτ. προσ., σε Σοφ. **2.** Παθ., έχω επιτυχημένο, καλό ταξίδι, σε Κ.Δ.· μεταφ., πηγαίνω καλά, πετυχαίνω, σε Ηρόδ., Ξεν.

εὐοῖ, επιφών. των οργιαστών του Βάκχου, Λατ. *enoë*, σε Σοφ. κ.λπ.

εὐ-οινος, -ον, αυτός που παράγει καλό και άφθονο κρασί, σε Ανθ.

εὐ-ολβος, -ον, πλούσιος, επιτυχής, ακμάζων, ευημερών, σε Ευρ.

εὐ-ομολόγητος, -ον, αυτό που εύκολα ομολογείται, αδιαμφισβήτητος, αναμφισβήτητος, αδιαφιλονίκητος, σε Πλάτ.

εὐοπλέω, είμαι καλά εξοπλισμένος, σε Ανθ.

εὐοπλία, ή, καλή κατάσταση όπλων και εξοπλισμού, καλά εφόδια, σε Ξεν.

εὐ-οπλος, -ον (όπλον), πάνοπλος, καλά εξοπλισμένος, σε Αριστοφ., Ξεν.

εὐοργησία, ή, ηπιότητα διάθεσης, σε Ευρ.

εὐ-όργητος, -ον (όργή), αυτός που φέρεται με ήπιο τρόπο· επίρρ. *-τως*, με ήπιο τρόπο, ήπια, σε Θουκ.

εὐορκέω, μέλ. -ήσω, μένω πιστός στον όρκο μου, σε Ευρ., Θουκ.

εὐορκία, ή, πίστη, αφοσίωση, προσήλωση στον όρκο, σε Πίνδ.

εὐ-ορκος, -ον, I. αυτός που μένει πιστός στον όρκο του, που τηρεί την υπόσχεσή του, σε Ησίοδ., Αττ. **II.** λέγεται για όρκους, *εὐορκα όμνύναι*, να ορκίζεται κάποιος πιστά, σε Αττ.· *εὐορκόν (έστι)*, βρίσκεται σε συμφωνία με τον όρκο κάποιου, όχι αντίθετα προς αυτόν, σε Θουκ.· *εὐορκα ταῦθ' ὑμῖν έστι*, σε Δημ.· ομοίως και, ως επίρρ., *τάδ' εὐόρκως έχει*, σε Αισχύλ.

εὐ-όρκωμα, -ατος, τό, πιστός όρκος, σε Αισχύλ.

εὐ-ορμος, -ον, 1. αυτός που έχει καλά αγκυροβόλια, σε Όμηρ., Σοφ. **2.** καλά αγκυροβολημένος, αραγμένος, λέγεται για πλοία, σε Ανθ.

εὐ-ορνίς, -ίθος, ό, ή, αυτός που είναι άφθονος σε πτηνά, σε Ανθ.

εὐ-όροφος, -ον, αυτός που έχει καλή οροφή, που είναι καλά στεγασμένος, σε Ανθ.

εὖ-οσμος ἢ **-όδμος, -ον** (**ὄσμή, ὄδμή**), αὐτός που ἔχει γλυκιά μυρωδιά, ευωδιαστός, αρωματικός, μυρωδάτος, σε Θεόκρ.

εὖ-ὄφθαλμος, -ον, αὐτός που ἔχει ωραία μάτια, σε Ξεν.: ανοιχτομάτης, διορατικός, οξυδερκής, αὐτός που ἔχει διαπεραστική ματιά, στον ἰδ.

εὖ-οφρυς, -υ, αὐτός που ἔχει ωραία φρύδια, σε Ανθ.

εὖοχθέω, μέλ. *-ήσω*, ευημερώ, ἔχω αφθονία υλικῶν αγαθῶν, σε Ησίοδ.

εὖ-οχθος, -ον, αὐτός που ἔχει καλές ὄχθες, γόνιμος, εὐφορος, σε Επικ., Ὀμηρ.: γενικά, ἀφθονος, πλούσιος, πολυτελής, σε Ευρ.

εὖ-πᾶγής, -ές (**πῆγνυμι**), λέγεται για το σώμα, συμπαγής, σφιχτός, σφιχτοδεμένος, στέρεος, γερός, σε Ξεν., Θεόκρ.

εὖπάθεια, Ἰων. **-ίη, ἦ**, ἀπόλαυση αγαθῶν, ἀνεση, καλοπέραση, ἀνάπαυση, ησυχία, σε Ξεν.: ἰδίως, στον πληθ., ἀπολαύσεις, τέρψεις, τρυφές, *ἐν εὖπαθήσῃ εἶναι*, ἀπολαμβάνω, διασκεδάζω, τέρπομαι, σε Ηρόδ.: ἐπίσης, λιχουδιές, νοστιμιές, σε Ξεν.

εὖπᾶθέω, μέλ. *-ήσω*, εἶμαι τυχερός, ευχαριστιέμαι, ἀπολαμβάνω, διασκεδάζω, τέρπομαι, ευθυμῶ, χαίρομαι, σε Ηρόδ., Πλάτ.

εὖ-πᾶθής, -ές (**πάσχω**): **I.** αὐτός που ἀπολαμβάνει αγαθά, ἀβροδίατος, εὐπορος, ευκατάστατος, **II.** αὐτός που ἐπηρεάζεται εὐκόλα, ἐπιδεκτικός, εὐαίσθητος, σε Πλούτ.

εὖπᾶθήη, Ἰων. ἀντί *εὖπάθεια*.

εὖπαιδία, ἦ, καλή γενιά ἀπογόνων, σε Ευρ.: *εὖπαιδίαν ἔχων*, ευλογημένος, πανευτυχής, με καλά παιδιά, στον ἰδ.

εὖ-παις, παιδος, ὁ, ἦ, ευλογημένος με παιδιά, δηλ. με πολλά ἢ καλά παιδιά, σε Ὀμηρ. Ὑμν., Ηρόδ., Αττ.: *γόνος εὖπαις*, ευγενής γιος, σε Ευρ.

εὖπακτος, Δωρ. ἀντί *εὖπηκτος*.

εὖ-πάλαμος, -ον (**παλάμη**), πρόχειρος, εὐχρηστος, ἐπιδέξιος, ἱκανός, ἐπιτήδειος, πολυμήχανος, δαιμόνιος, ἐπινοητικός, εφευρετικός, σε Αἰσχύλ., Ανθ.

εὖ-πάξ, -πᾶγος, ὁ, ἦ, Δωρ. ἀντί *εὖ-πήξ*, = *εὖπᾶγής*, σε Ευρ.

εὖ-παράγωγος, -ον (**παράγω**), αὐτός που εὐκόλα παρασύρεται, παραστρατεῖ, σε Ἀριστοφ.

εὖ-παραίτητος, -ον (**παραιτέομαι**), μαλακός, καλόβολος, ευδιάλλακτος, σε Πλούτ.

εὖ-παρακλούθητος, -ον (**παρακολουθέω**), αὐτός που εὐκόλα μπορεῖ κάποιος να τον παρακολουθήσει, λέγεται για ἐπιχείρημα, σε Ἀριστ.

εὖ-παρακόμιστος, -ον (**παρακομίζω**), αὐτός που εὐκόλα μεταφέρεται, εὐκόλα μεταβιβάσιμος, σε Πλούτ.

εὖ-πάρῃος, -ον, Δωρ. ἀντί *εὖπάρειος* (*παρεία*), αὐτός που ἔχει ωραία μάγουλα, σε Πίνδ.

εὖ-παράπειστος, -ον, αὐτός που εὐκόλα παρασύρεται, σε Ξεν.

εὖ-πάρεδρος, -ον, ἀφοσιωμένος, προσκολλημένος, *τὸ εὖπ. τῷ Κυρίῳ*, αὐτός που προσβλέπει συνεχῶς στον Κύριο, σε Κ.Δ.

εὖ-πάρθενος, -ον, = *καλή πάρθενος*, σε Ευρ.

εὖ-παρόξυντος, -ον (**παροξύνω**), ευέξαπτος, ευερέθιστος, οξύθυμος, ἀψύς, οργίλος, νευρικός, σε Πλούτ.

εὖ-παρόρμητος, -ον (**παρορμάω**), αὐτός που ἐξάπτεται εὐκόλα, παρορμητικός, σε Ἀριστ.

εὖ-πάρῃφος, -ον (**παρυφή**): **1.** αὐτός που ἔχει ὁμορφα πορφυρά πλαίσια ἢ ἄκρα, σε Πλούτ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, που φοροῦν ἓνα τέτοιο ρούχο, Λατ. *praetextatus*, ἐπίσημο βραδυνὸ ἔνδυμα, σε Λουκ.

εὐ-παῖτερεια, ἡ (πατήρ),· **1.** κόρη ευγενή πατέρα, σε Όμηρ. **2.** λέγεται για τόπους, αυτή που ανήκει σε ευγενή πατέρα, σε Ευρ.

εὐ-πατρίδης, -ου, Δωρ. -δας, -α, ὁ (πατήρ), **I.** αυτός που κατάγεται από καλό ή ευγενή πατέρα, από ευγενική οικογένεια, λέγεται για πρόσωπα, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· *εὐπατρίδαι οἴκοι*, σε Ευρ. **II. 1.** στην Αθήνα, στα αρχ. χρόνια, οι *εὐπατρίδαι* αποτελούν την πρώτη τάξη (οι Ευγενείς), οι *γεωμόροι* την δεύτερη, οι *δημιουργοί* την τρίτη, σε Ξεν. **2.** στην Ρώμη, οι Πατρίκιοι, στον ίδ.

εὐπαῖτρις, -ιδος, ἡ (πατήρ), γεννημένη από ευγενή πατέρα, σε Ευρ.· *τίς᾽αν εὐπαῖτρις ὧδε βλάστοι*; ποια άλλη τόσο άξια ευγενικής καταγωγής μπορεί να γεννηθεί; σε Σοφ.· *ἐλπίδων εὐπατρίδων*, λέγεται για ελπίδες που γεννήθηκαν από την ευγενική καταγωγή, στον ίδ.

εὐ-πάτωρ[ᾶ], -ορος, ὁ, ἡ (πατήρ), γεννημένος από ευγενή πατέρα, σε Αισχύλ.

εὐ-πειθής, -ές (πειθω),· **I.** αυτός που πρόθυμα υπακούει, υπάκουος προς, *τινι*, σε Αισχύλ., Πλάτ.· επίσης, *τινος*, στον ίδ. **II.** Ενεργ., πειστικός, σε Αισχύλ.

εὐπειστος, -ον (πειθομαι), αυτός που εύκολα πείθεται, ευκολόπιστος, σε Αριστ.

εὐ-πέμπελος, -ον, λέξη αβέβαιης σημασίας, στον Αισχύλ., είτε ήρεμος, γαλήνιος, ήσυχος, καλόβολος, ευδιάλλακτος, όπως αν προερχόταν από το *εὐπέμφελον* (πρβλ. [δυσπέμφελος](#)), είτε αυτός που εύκολα διώχνεται, αποπέμπεται (πρβλ. [δύσπεπτος](#)).

εὐ-πένθερος, -ον, αυτός που έχει καλό πεθερό, σε Θεόκρ.

εὐ-πεπλος, -ον, αυτός που είναι όμορφα ντυμένος, καλοντυμένος, σε Όμηρ.

εὐ-πεπτος, -ον (πέσσω), ευκολοχώνευτος, σε Αριστ.

εὐ-περιάγωγος, -ον (περιάγω), αυτός που εύκολα περιστρέφεται, σε Λουκ.

εὐ-περίγρᾶφος, -ον (περιγράφω), αυτός που έχει ωραίες εξωτερικές γραμμές, αυτός που έχει καλό περίγραμμα, καλοσηματισμένος, σε Λουκ.

εὐ-περίσπαστος, -ον (περισπάω), αυτός που εύκολα μπορεί να αποσπαστεί και να συρθεί, σε Ξεν.

εὐ-περίστᾶτος, -ον (περιστῆναι), αυτός που περιβάλλει με ευκολία, που ριζώνει εύκολα, σε Κ.Δ.

εὐ-πέταλος, -ον (πέταλον), αυτός που έχει ωραία φύλλα, σε Ανθ.

εὐπέτεια, ἡ, 1. ευκολία, *δι' εὐπετείας*, εύκολα, σε Ευρ.· *πληθ.*, *εὐπετείας διδόναι*, παροχή ευκολιών, προσφορά ανέσεων, σε Πλάτ. **2.** ευκολία λήψης ή κατοχής πράγματος, με *γεν.*, σε Ηρόδ., Ξεν.

εὐ-πετής, -ές (πίπτω), **I. 1.** λέγεται για ζάρια, αυτός που πέφτει καλά· *μεταφ.*, τυχερός, ευνοϊκός, πλεονεκτικός, σε Αισχύλ.· *ομοίως και, επίρρ.*, *εὐπετῶς ἔχειν*, στον ίδ. **2.** εύκολος, χωρίς δυσκολία, *Λατ. facilis*, σε Ηρόδ., *Αττ.*· *επίρρ. ευπετῶς*, *Ιων. -έως*, εύκολα, σε Ηρόδ., *Αττ.*· με αριθμητικά, *ἐξ᾽ακοσίους ἀμφορέας εὐπ. χωρέει*, χωράει εύκολα εξακόσιους αμφορείς, σε Ηρόδ.· *συγκρ. -εστέρας*, στον ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, καλόβολος, βολικός, εξυπηρετικός, σε Ευρ.

εὐ-πετρος, -ον, φτιαγμένος από γερή σκληρή πέτρα, σε Ανθ.

εὐ-πηγής, -ές, = *εὐπαγής*, καλοχτισμένος, συμπαγής, δυνατός, ισχυρός, γερός, σε Ομήρ. *Οδ.*

εὐ-πηκτος, -ον (πήγνυμι), καλοχτισμένος, σε Όμηρ.

εὐ-πήληξ, ὁ, ἡ, αυτός που έχει γερή και όμορφη περικεφαλαία, σε Ανθ.

εὐ-πηνος, -ον (πήνη), καλοϋφασμένος, ωραιόπλεχτος, σε Ανθ.

εὐ-πηγυς, -υ, αυτός που έχει ωραία μπράτσα, όμορφα χέρια, σε Ευρ.

εὐ-πίδαξ, -ᾶκος, ὁ, ἡ, άφθονος σε πηγές, σε Ανθ.

εὐ-πίθης, -ές, = *εὐπειθής* I, σε Αισχύλ.

εὐ-πιστος, -ον, I. άξιος εμπιστοσύνης, αξιόπιστος, έμπιστος, σε Ξεν.· *εὐπιστα*, πράγματα που εύκολα γίνονται πιστευτά, σε Σοφ. **II.** Ενεργ., αυτός που εύκολα πιστεύει, που δείχνει εμπιστοσύνη εύκολα, εύπιστος, ευκολόπιστος, σε Αριστ.

εὐ-πίων[ι], -ον, γεν. -ονος, πολύ παχύς, πολύ πλούσιος, σε Ανθ.

εὐ-πλάτης, -ές (πλάτος), αυτός που έχει καλό πλάτος, σε Ξεν.

εὐ-πλειος, -α, -ον, καλογεμισμένος, σε Ομήρ. Οδ.

εὐ-πλεκής, -ές (πλέκω), = το επόμ., σε Ομήρ. Ιλ.

εὐ-πλεκτος, Επικ. **εὐ-πλ-, -ον (πλέκω),** καλοπλεγμένος, καλοστριμμένος, λέγεται για την καλαθοπλεκτική τέχνη και για τα σχοινιά, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για δίχτυα, σε Ευρ.

εὐπλοια, ποιητ. **-οίη, ή (εὐπλοος),** καλό ταξίδι, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.

εὐ-πλοκάμης, -ίδος, Επικ. θηλ. του επομ., σε Ομήρ. Οδ.

εὐ-πλόκᾶμος, Επικ. **εὐ-πλ-, -ον,** αυτός που έχει ωραίες μπουκλές, αυτός που έχει ωραία μαλλιά, σε Όμηρ.· *εὐπλ. κόμαι*, όμορφες κοτσίδες, σε Ευρ.

εὐ-πλοκος, -ον (πλέκω), = *εὐπλεκτος*, σε Ανθ.

εὐ-πλοος, -ον (πλέω), καλός για ιστιοπλοία, ευνοϊκός στο ταξίδι, *εὐπλοον ὄρμον ἴκοιτο*, μακάρι να φθάσει σε φιλικό λιμάνι, σε Θεόκρ.

εὐ-πλῦνής, -ές (πλύνω), αυτός που έχει πλυθεί καλά, καθαρός, σε Ομήρ. Οδ.

εὐ-πλωτος, -ον, ευνοϊκός, αίσιος, λέγεται για θαλασσινό ταξίδι, σε Ανθ.

εὐπνοια, ποιητ. **-ίη, ή, 1.** ευκολία, άνεση αναπνοής. **2.** ευωδία, ευχάριστη οσμή, άρωμα, σε Ανθ.

εὐ-πνοος, -ον, συνηρ. **εὐ-πνουσ, -ουν·** Επικ. **εὐ-πνοος (πνέω)· I.** αυτός που αναπνέει καλά, αυτός που αποπνέει μια γλυκιά μυρωδιά, αυτός που εκπέμπει ευωδία, που ευωδιάζει, σε Μόσχ., Ανθ. **II.** αυτός που παρέχει ελεύθερη δίοδο στον αέρα, Λατ. *perflabilis*, σε Ξεν.

εὐποδία, ή (εὐπους), η ιδιότητα του να έχει κάποιος καλά και γερά πόδια, σε Ξεν.

εὐ-ποιητικός, -ή, -όν, ευεργητικός, αγαθοεργός, φιλανθρωπικός, σε Αριστ.

εὐ-ποίητος, -ον, καλοφτιαγμένος, καλά επεξεργασμένος, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

εὐ-πούϊα, ή (ποιέω), αγαθοεργία, ευεργεσία, φιλανθρωπία, σε Λουκ.

εὐ-ποιίκιλος, -ον, πολυποίκιλος, πολύχρωμος, ποικιλόχρωμος, σε Ανθ.

εὐ-ποκος, -ον, πλούσιος σε μαλλί, μαλλιαρός, χνουδάτος, δασύτριχος, σε Ανθ.

εὐ-πόλεμος, -ον, καλός στον πόλεμο, αξιόμαχος, σε Ομηρ. Ύμν., Ξεν.

εὐ-πομπος, -ον, αυτός που οδηγεί, συντελεί σ' ένα ευτυχές αποτέλεσμα, σε Αισχύλ., Σοφ.

εὐπορέω, μέλ. **-ήσω, αόρ. α' εὐπόρησα,** παρακ. **εὐπόρηκα (εὐπορος)· I. 1.**

ευτυχώ, ευημερώ, ευδοκιμώ, είμαι τυχερός, σε Ξεν. **α)** ὅθεν ὁ πόλεμος *εὐπορεῖ*, από τις οποίες αιτίες ο πόλεμος διατηρείται επιτυχώς, σε Θουκ. **β)** με γεν. πράγμ., έχω ποικιλία από, έχω απόθεμα, έχω αφθονία, με γεν., σε Ξεν. κ.λπ. **2.** βρίσκω τον τρόπο, βρίσκω τα μέσα, σε Θουκ.· με *απαρ.*, έχω τη δύναμη να, είμαι ικανός να, σε Πλάτ. **II.** με *αιτ.* πράγμ., προμηθεύω, παρέχω, χορηγώ, σε Θουκ., Δημ. κ.λπ.

εὐπορία, ή (εὐπορος)· 1. ο εύκολος τρόπος να γίνει πράξη κάτι, άνεση, ευκολία, ευχέρεια ή ικανότητα ενέργειας, δράσης, με *απαρ.*, σε Θουκ.· απόλ., σε Ξεν.· με γεν. πράγμ., εύκολοι τρόποι εφοδιασμού, εξασφάλισης, προμήθειας, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** αφθονία, απόθεμα, υπεραφθονία, πληθώρα,

πλούτος, σε Ξεν.· στον πληθ., πλεονεκτήματα, σε Ισοκρ., Δημ. **II.** λύση αμφιβολιών ή δυσκολιών, σε Ξεν. κ.λπ.

εὐ-πόριστος, -ον (πορίζω), εύκολα προμηθεύσιμος· *εὐπόριστα* (ενν. *φάρμακα*), *τά*, κοινά και πρόχειρα οικογενειακά φάρμακα, σε Πλούτ.

εὐ-πορος, -ον, I. 1. διαβατός ή προσπελάσιμος, σε Αισχύλ.· *τὰ εὐπορα*, ελεύθερο πεδίο, σε Ξεν.· *εὐπορόν ἐστι διέναι*, σε Θουκ. **2.** αυτός που έχει αποκτηθεί εύκολα, αυτός που γίνεται εύκολα, εύκολος, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *τὸ εὐπορον = εὐπορία*, στον ίδ.· *εὐπορόν ἐστι*, είναι εύκολο να..., με απαρ., στον ίδ. **II. 1.** αυτός που προχωράει εύκολα, έτοιμος, γοργός, εύστροφος, έξυπνος, εύελικτος, ετοιμόλογος, *γλῶττα*, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, γεμάτος από επινοήσεις ή εφευρήματα, τεχνάσματα, κόλπα, στρατηγήματα, ευφυής, εφευρετικός, επινοητικός, έτοιμος, αντίθ. προς το *ἄπορος*, σε Αριστοφ., σε Πλάτ. **III.** *εὐπ. τινι*, καλά εφοδιασμένος με, πλούσιος σε κάτι, σε Θουκ.· *ἀπόλ.*, αυτός που ευημερεί, πλούσιος, σε Δημ. **IV. 1.** επίρρ. *-ρωσ*, εύκολα, σε Ξεν.· συγκρ. *-ώτερον*, σε Πλάτ. **2.** σε αφθονία, *εὐπ. ἔχειν πάντα*, σε Θουκ.

εὐποτμέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι τυχερός, καλότυχος, σε Πλούτ.

εὐποτμία, ή, καλή τύχη, ευτυχία, σε Πλούτ., Λουκ.

εὐ-ποτμος, -ον, ευτυχισμένος, επιτυχημένος, ευημερών, σε Αισχύλ.

εὐ-ποτος, -ον, καλός για πόση, ευχάριστος στη γεύση, εύγεστος, σε Αισχύλ.

εὐπους, ό, ή, -πουν, τό, I. αυτός που έχει καλά πόδια, σε Ξεν. **II.** λέγεται για στίχους, αυτός που έχει εύρυθμο, ρυθμικό μετρικό πόδα, ο ρέων, σε Ανθ.

εὐπράγέω, = *εὐ πράσσω*, ευτυχώ, ευημερώ, ακμάζω, προκόβω, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.

εὐπράγία, ή, = *εὐπραξία*, ευτυχία, ευημερία, ευπραγία, επιτυχία, σε Θουκ. κ.λπ.

εὐ-πρακτος, -ον, αυτός που πράττεται, εκτελείται εύκολα, σε Ξεν.

εὐπραξία, Ιων. **εὐπρηξίη, ή, I.** = *εὐπραγία*, σε Ηρόδ., Τραγ. **II.** καλή διαγωγή, καλός τρόπος, σε Ξεν.

εὐπραξις, ή, ποιητ. αντί *εὐπραξία*, σε Αισχύλ.

εὐ-πρεμνος, -ον (πρέμνον), αυτός που έχει καλό μίσχο, όμορφο κορμό, σε Ανθ.

εὐπρέπεια, ή, I. καλό παρουσιαστικό, θελκτική εμφάνιση, αξιοπρέπεια, χάρη, κομψότητα, κοσμιότητα, σε Θουκ. **II.** παραπλανητική εμφάνιση, αληθοφάνεια, απατηλή εντύπωση, ευλογοφάνεια, στον ίδ., Πλάτ.

εὐ-πρεπής, -ές (πρέπω), **I. 1.** όμορφος, καλός, κομψός, χαριτωμένος, λέγεται για εξωτερική εμφάνιση, σε Ηρόδ., Αττ.· *εὐπρ. ιδεῖν*, όμορφος στην όψη, σε Ξεν.· *εἶδος εὐπρεπής*, σε Ευρ. **2.** καλαίσθητος, κόσμιος, ευπρεπής, ταιριαστός, κατάλληλος, αρμόζων, πρέπων, προσήκων, αρμόδιος, σε Ηρόδ., Αισχύλ., Ευρ.· *τελευτή εὐπρεπεστάτη*, ενδοξότατο τέλος, σε Θουκ. **3.** απατηλός, κατ' επίφαση ορθός, αληθοφανής, σε Ηρόδ., Θουκ.· *ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς*, υπό το πρόσχημα, με την πρόφαση, στον ίδ. **II.** επίρρ. *-πῶς*, Ιων. *-πέως*, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· συγκρ. *-πέστερον*, σε Ευρ.· υπερθ. *-πέστατα*, σε Θουκ.

εὐπρηξίη, Ιων. αντί *εὐπραξία*.

εὐ-πρηστος, -ον (πρήθω), αυτός που φυσάει καλά, αυτός που φυσάει δυνατά, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐ-πρόσδεκτος, -ον (προσδέχομαι), αποδεκτός.

εὐπρόσεδρος, -ον, = *εὐπάρεδρος*, σε Κ.Δ.

εὐ-προσήγορος, -ον, ομιλητικός, δηλ. καταδεκτικός, προσηνής,

φιλοφρονητικός, αβρός, ευγενικός, περιποιητικός, σε Ευρ.· *οὐκ εὐπρ. ἄται*,

δυστυχίες οι οποίες αποτρέπουν τους ανθρώπους απ' το να μου απευθύνονται, στον ίδ.

εὐ-πρόσιτος, -ον, ευκολοπλησίαστος, λέγεται για τόπους, σε Λουκ.

εὐ-πρόσδοος, -ον, 1. λέγεται για πρόσωπα, προσιτός, καταδεκτικός, προσηγής, φιλοφρονητικός, Λατ. qui faciles aditus habet, σε Θουκ., Ξεν. **2.** λέγεται για τόπους, ευκολοπλησίαστος, στον ίδ.

εὐ-πρόσιτος, -ον, ευκολοπλησίαστος· γενικά, εύκολος, σε Ευρ.

εὐπροσωπέω, μέλ. -ήσω, κάνω καλή επίδειξη, σε Κ.Δ.

εὐπροσωπο-κοίτης, ὁ (κοίτη), αυτος που ψεύδεται με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να παρουσιάζει καλό πρόσωπο, σε Αισχύλ.

εὐ-πρόσωπος, -ον (πρόσωπον),· **1.** αυτός που έχει ωραίο πρόσωπο, σε Αριστοφ., Ξεν.· με χαρούμενη όψη, φαιδρή έκφραση προσώπου, σε Σοφ. **2.** μεταφ., καλός επιφανειακά, κατ' επίφαση ορθός, απατηλός, αληθοφανής, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

εὐ-προφάσιτος, -ον, αυτός που έχει καλή πρόφαση, πειστικό πρόσχημα, εύσχημος φαινομενικά, σε Θουκ.

εὐ-πρυμνος, -ον (πρύμνα), αυτός που είχε καλή πρύμνη, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

εὐ-πρωρος, -ον (πρωρα), αυτός που έχει καλή πλώρη, σε Ευρ.

εὐ-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει καλά φτερά, αυτός που έχει στρωμένα τα πτερύγιά του με αρμονία, σε Σοφ., Ευρ.· μεταφ., λέγεται για αλαζονικές γυναίκες, σε Αριστοφ.

εὐ-πτέρυγος, -ον (πτέρυξ), = το προηγ., λέγεται για πλοία, σε Ανθ.

εὐ-πτορθος, -ον, αυτός που έχει ωραίους κλάδους, λέγεται για κέρατα, σε Ανθ.

εὐ-πυργος, -ον, αυτός που έχει καλούς πύργους, λέγεται για προστατευμένες με οχυρώσεις πόλεις, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐ-πώγων, ὁ, αυτός που έχει καλά γένεια, σε Ανθ.

εὐ-πωλος, -ον, άφθονος σε πουλάρια ή άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.· αυτός που εκτρέφει αριστοκρατικά άλογα, σε Σοφ.

εὐρ-ακύλων, βλ. [εὐροκλύδων](#).

εὐράμην, Μέσ. αόρ. α' του *εὐρίσκω*.

εὐράξ, επίρρ. (*εὐρος*)· **I.** από τη μια πλευρά, πλαγίως, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** *εὐράξ πατάξ*, επιφών., κραυγή για εκφοβισμό πτηνών, σε Αριστοφ.

εὐρέθην, Παθ. αόρ. α' του *εὐρίσκω*· **εὐρεῖν**, Επικ. **εὐρέμεναι**, απαρ. αορ. β'.

εὔρεσις, -εως, ἡ (εὐρεῖν), εύρεση, ανακάλυψη, σε Πλάτ.

εὔρετέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *εὐρίσκω*, αυτός που πρέπει να ανακαλυφθεί, να ανευρεθεί, σε Θουκ.

εὔρετής, -οῦ, ὁ (εὐρεῖν), εφευρέτης, επινοητής, αυτός που ανακαλύπτει, σε Πλάτ.

εὔρετικός, -ή, -όν (εὐρεῖν), εφευρετικός, πολυμήχανος, δαιμόνιος, σε Πλάτ.

εὔρετο, γ' ενικ. Μέσ. αορ. β' του *εὐρίσκω*.

εὔρετός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *εὐρίσκω*, αυτός που μπορεί να βρεθεί, εμφανής, σε Ξεν.

εὔρηκα, -ημαι, Ενεργ. και Παθ. παρακ. του *εὐρίσκω*.

εὔρημα, -ατος, τό (εὐρεῖν),· **I. 1.** εφεύρεση, ανακάλυψη, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ. **2.** με γεν., εφεύρεση χάριν ενός πράγματος, θεραπεία, σε Ευρ., Δημ. **II.** αυτό που βρίσκεται απροσδόκητα, ανέλπιστα, δηλ. παραπλήσιο του *Έρμαιον*, ευτύχημα, θεόσταλη τύχη, αναπάντεχη τύχη, κέρδος, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

III. λέγεται για παιδί, έκθετο βρέφος, εγκαταλελειμμένο τέκνο, σε Σοφ., Ευρ. **εὔρηγ**, Δωρ. αντί *εὔρεῖν*.

εὐρησι-επής, -ές (ἔπος), δεξιότηχνης στα λόγια, ευφραδής, σε Πίνδ.·
φλύαρος, πολυλογάς, σοφιστικός, σε Αριστοφ.

εὐρήσω, μέλ. του *εὐρίσκω*.

εὐρήτωρ, -ορος, ὁ, = *εὐρετής*, σε Ανθ.

εὐ-ρῖνος, Επικ. **ἔϋρ-ρ-, -ον (ρίς)**, = *εὔρις*, σε Βάβρ. κ.λπ.

εὐ-ρῖνος, Επικ. **ἔϋρ-ρ-, -ον (ρίνος)**, φτιαγμένος από καλό δέρμα, σε Ανθ.

Εὐριπίδειος, -α, -ον, αυτός που ανήκει ή μοιάζει στον Ευριπίδη, σε Πλάτ.

Εὐριπίδιον, τό, μικρός Ευριπίδης, έκφραση τρυφερότητας, σε Αριστοφ.

εὐ-ρῖπος, ὁ (ρίπιζω)· **I.** μέρος που η παλίρροια είναι ορμητική, ιδίως, πορθμός, στενό θάλασσας που χωρίζει την Εύβοια από την Βοιωτία, στο οποίο το ρεύμα λεγόταν ότι μεταβαλλόταν εφτά φορές την ημέρα, σε Ξεν.· παροιμ., λέγεται για παράφρονα, σε Αισχίν. **II.** γενικά, κανάλι, διάωρυγα, χαντάκι, τάφος, σε Ανθ.

εὐ-ρῖς, -ῖνος, ὁ, ἡ (ρίς), αυτός που έχει καλή μύτη, δηλ. αυτός που έχει οξεία όσφρηση, σε Αισχύλ., Ευρ.

εὐρίσκω, παρατ. *ἤϋρισκον* ή *εὔρ-*, μέλ. *εὐρήσω*, αόρ. β' *εὔρον* ή *ἤϋρον*, Επικ. απαρ. *εὐρέμεναι*· παρακ. *εὔρηκα* — Μέσ., μέλ. *εὐρήσομαι*, αόρ. β' *εὐρόμην* ή Αττ. *ἤϋρ-* αόρ. α' *εὐράμην* — Παθ., μέλ. *εὐρεθήσομαι*· επίσης Μέσ. (με Παθ. σημασία) *εὐρήσομαι*· αόρ. α' *εὐρέθην*, παρακ. *ἤϋρημαι* ή *εὔρ-*· **I. 1.** βρίσκω, σε Όμηρ. κ.λπ.· με *μτχ.*, βρίσκω ότι, σε Ηρόδ.· και σε Παθ., *ἦν εὐρεθῆς δίκαιος ὢν*, σε Σοφ. **2.** με απαρ., *εὔρισκε πρῆγμά οἱ εἶναι*, βρήκε ότι εκείνο που έπρεπε να γίνει γι' αυτόν ήταν, σε Ηρόδ. **II.** ανευρίσκω, ανακαλύπτω, σε Όμηρ. κ.λπ.· πρβλ. **εὔρημα** **II.** ομοίως, σε Μέσ., βρίσκω για λογαριασμό μου, σε Ομήρ. Οδ. **III.** εφευρίσκω, σκαρώνω, σχεδιάζω, επινοώ, μηχανεύομαι, σε Αισχύλ. κ.λπ. — Μέσ., *τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται*, τα έργα γίνονται λόγια, δηλ.

μιλούν από μόνα τους, σε Σοφ. **IV.** βρίσκω, παίρνω, αποκτώ, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ. — Μέσ., βρίσκω, παίρνω για τον εαυτό μου, επιφέρω στον εαυτό μου, *κακὸν εὔρετο*, σε Ομήρ. Οδ.· *αὐτὸς εὐρόμην πόνους*, σε Αισχύλ. **V.** λέγεται για εμπορεύματα, βρίσκω αγοραστή, πιάνω καλή τιμή, κερδίζω, *πολλὸν χρυσίον εὐροῦσα*, έχοντας πιάσει καλή τιμή, σε Ηρόδ.· *ἀποδίδεται τοῦ εὐρόντος*, πουλάει σε ό,τι τιμή θα πιάσει, σε τυχαία τιμή, σε Ξεν.

εὐροέω, μέλ. *-ήσω (εὔροος)*· **I.** ρέω, κυλώ καλά ή άφθονα· μεταφ., πηγαίνω καλά, είμαι ευνοϊκός, σε Ευρ. **II.** είμαι ευφραδής, μιλώ επιτυχημένα, σε Πλούτ.

εὔροια, ἡ, I. καλή ροή, ελεύθερη δίοδος, σε Πλάτ. **II.** ευφράδεια, στον ίδ. **III.** ευκολία, στον ίδ.

εὐ-ροΐζητος, -ον (ροΐζέω), αυτός που σφυρίζει δυνατά, σε Ανθ.

εὔροιμι, -οΐμην, ευκτ. Ενεργ. και Μέσ. αορ. β' του *εὐρίσκω*.

εὐρο-κλύδων, -ωνος, ὁ, στις Πράξ. Αποστ., πιθ. θυελλώδης άνεμος από την Ανατολή· αλλά, πιθ. γραφή *εὔρ-ακύλων*, Euro-aquilo, δηλ. βορειοανατολικός άνεμος.

εὔρον, αόρ. β' του *εὐρίσκω*· **εὔρομες**, Δωρ. α' πληθ.

εὐ-ροος, Επικ. **ἔϋρ-ροος, -ον**, συνηρ. **εὔ-ρους, -ουν**· **I.** αυτός που ρέει, κυλά καλά ή άφθονα, αυτός που έχει καλά ρεύματα, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ., Ευρ. **II.** λέγεται για λόγια, ομιλία, ρέων, ευφραδής, ετοιμόλογος, εύγλωττος, στον ίδ.

εὐ-ροπος, -ον (ρέπω), επιρρεπής, αυτός που γλιστρά, ολισθαίνει εύκολα, σε Ανθ.

Εὔρος, ὁ, ανατολικός άνεμος, Λατ. Eurus, σε Ομήρ. Ιλ. (πιθ. συγγενές προς τα *ἠώς, ἔως*, ο πρωινός άνεμος, όπως *Ζέφυρος* προς το *ζόφος*, ο βραδυνός άνεμος).

εὔρος, τό, πλάτος, φάρδος, απόλ., *εὔρος*, κατά πλάτος, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. · ομοίως και, *τὸ εὔρος*, σε Ξεν. · *εἰς εὔρος*, σε Ευρ.

εὔρ-ῤαφής, -ές (ῤάπτω), καλορραμμένος, σε Ομήρ. Οδ.

εὔρ-ρεής, -ές (ῤέω), αυτός που ρέει ομαλά, κυλάει καλά, Επικ. γεν., *εὔρρεϊος ποταμοῖο*, συνηρ. αντί *εὔρρεός*, σε Ομήρ. Ιλ.

εὔρ-ρείτης, -ου, ὁ (ῤέω), = *εὔρρεής*, σε Όμηρ., Ευρ.

εὔρ-ρηνος, -ον (ῤήν), αποτελούμενος από καλά πρόβατα, σε Ανθ.

εὔρ-ριν, εὔρ-ροος, Επικ. αντί *εὔ-ριν, εὔ-ροος*.

εὐρῦ-άγυιᾶ, θηλ. επίθ., χρησιμ. μόνο σε ονομ. και αιτ., αυτή που έχει πλατείς δρόμους, επίθ. των μεγάλων πόλεων, σε Όμηρ.

εὐρῦ-ἄλος, -ον (ἄλως), αυτός που έχει πλατύ, φαρδύ αλώνι· γενικά, αχανής, απέραντος, εκτεταμένος, σε Ανθ.

εὐρυ-βίας, Ιων. -βίης, -ου, ὁ, = *εὐρυσθενής*, σε Ησίοδ., Πίνδ.

εὐρυθμία, ἡ, αρμονία, συμμετρία, τάξη, σε Πλάτ. κ.λπ.

εὔ-ρυθμος, -ον, 1. ρυθμικός, λέγεται για μουσικό χρόνο ή ρυθμό, σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** αναλογικός, συμμετρικός, σε Ξεν. · λέγεται για πανοπλία, αυτή που εφαρμόζει καλά, στον ίδ.

εὐρῦ-κολπος, -ον, = *εὐρύτερνος*, σε Πίνδ.

εὐρυ-κρείων, -οντος, ὁ, αυτός που έχει μεγάλο και ισχυρό κράτος, μεγάλος βασιλιάς, λέγεται για τον Αγαμέμνονα, σε Όμηρ.

εὐρυ-λείμων, -ον, αυτός που έχει απέραντα λιβάδια, σε Πίνδ.

εὐρυ-μέδων, -οντος, ὁ, = *εὐρυκρείων*, σε Πίνδ.

εὐρυ-μέτωπος, -ον, αυτός που έχει πλατύ μέτωπο, λέγεται για βόδια, σε Όμηρ.

εὐρύνω[ῤ], μέλ. -ῤῶ (*εὐρύς*)· **1.** πλαταίνω, *εὐρῦναι ἀγῶνα*, διαπλάτυναν χώρο της ορχήστρας (για τον Χορό), σε Ομήρ. Οδ.· *τὸ μέσον εὐρύνειν*, αφήνω στη μέση ένα ευρύ κενό, σε Ηρόδ. **2.** μεταφ., επεκτείνω, σε Ανθ. — Παθ., εκτείνομαι σε μεγάλη έκταση, σε Λουκ.

εὐρῦ-νωτος, -ον (νῶτον), αυτός που έχει εκτεταμένα νῶτα, σε Σοφ.

εὐρυ-όδειᾶ, ἡ, (ὀδός), θηλ. επίθ., αυτή που έχει πλατείς, φαρδεῖς, ανοιχτούς δρόμους, χρησιμ. μόνο σε γεν. θηλ., *χθονὸς εὐρουοδείης*, σε Όμηρ.

εὐρῦ-οπαῖ, Επικ. αντί -όπης, ὁ (ῤσομαι), αυτός που βλέπει μακριά, που βλέπει σε μακρινή απόσταση, λέγεται για τον Δία, *εὐρύοπα Ζεύς*, σε Όμηρ.· επίσης, στην κλητ., *εὐρύοπα Ζεῦ*, σε Ομήρ. Ιλ.· στην Ομήρ. Ιλ., υπάρχει επίσης μια αιτ. (ὅπως αν προερχόταν από ονομ. *εὐρύοψ*), *εὐρύοπα Ζῆνα*.

εὐρῦ-οψ, -οπος, ὁ, ἡ, βλ. εὐρύοπα.

εὐρῦ-πεδος, -ον (πέδον), ευρύχωρος, σε Ανθ.

εὐρῦ-πορος, -ον, αυτός που έχει πλατιά περάσματα, λέγεται για τη θάλασσα, όπου εκεί ὄλοι μπορούν να περιπλανηθούν κατά βούληση, σε Όμηρ. κ.λπ.

εὐρυπρωκτία, ἡ, λαγνεία, ασέλγεια, σε Αριστοφ.

εὐρῦ-πρωκτος, -ον, λάγνος, κίναϊδος, ασελγής, βρώμικος, ακάθαρτος, αισχρός, σε Αριστοφ.

εὐρυ-πῦλης, -ές (πῦλη), αυτός που έχει φαρδιές πόρτες, πλατιές πύλες, σε Όμηρ.

εὐρυ-ρέθρος, -ον (ῤέθρον), αυτός που έχει πλατύ, φαρδύ κανάλι, αυτός που ρέει, κυλάει ανοιχτά, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐρυ-ρέων, -ουσα, -ον (ῤέω), αυτός που έχει πλατιά κανάλια, που έχει πλατιά ροή, σε Ομήρ. Ιλ.· δεν υπάρχει ρήμα *εὐρρρέω*, βλ. **εὔ**.

εὐρύς, εὐρεῖα, εὐρῦ, Ιων. θηλ. *εὐρέα*· γεν. *εὐρέος, -είας, -έος*· αιτ. ενικ. *εὐρύν* και *εὐρέᾶ*· **1.** πλατύς, φαρδύς, εκτεταμένος, ευρύχωρος, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.**

αυτός που φθάνει σε μεγάλη απόσταση, αυτός που απλώνεται σε μεγάλη απόσταση, μέγας, κλέος *εὐρύ*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐλπίδες*, σε Ανθ. **II.** ως επίρρ., χρησιμ. κυρίως το ουδ. *εὐρύ*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.

εὐρυ-σάκης[ἄ]. -ες (σάκος), αυτός που έχει πλατειά ασπίδα, επίθ. του γιου του Αίαντα, σε Σοφ.

εὐρ-σθενής, -ές (σθένος), αυτός που έχει πολύ μεγάλο σθένος, μεγάλη ισχύ, πανίσχυρος, σε Όμηρ., Πίνδ.

εὐρύ-σορος, -ον, αυτός που έχει μεγάλο νεκροκρέβατο ή τάφο, ευρύχωρο μνήμα, σε Ανθ.

εὐρύ-στερνος, -ον (στέρνον), αυτός που έχει φαρδύ στέρνο, πλατύστερνος, σε Ησίοδ.

εὐρύ-στομος, -ον (στόμα), αυτός που έχει μεγάλο στόμα ή στόμιο, σε Ξεν. κ.λπ.

εὐρύ-τίμος, -ον (τιμή), πολυτιμημένος, αυτός που τιμάται σε μεγάλο βαθμό, σε Πίνδ.

εὐρῦ-φᾶρέτρης, -ου, ὁ (φαρέτρα), αυτός που έχει φαρδιά φαρέτρα, πλατιά σαϊτοθήκη, σε Πίνδ.

εὐρῦ-φυής, -ές (φύομαι), αυτός που μεγαλώνει κατά πλάτος, λέγεται για τον τρόπο με τον οποίο τα στάχυα του κριθαριού είναι τοποθετημένα επάνω στο κοτσάνι, σε Ομήρ. Οδ.

εὐρυχᾶδής, -ές (χαδεῖν), πλατύστομος, λέγεται για ποτήρια, σε Ανθ.

εὐρυ-χαίτης, -ου, ὁ, αυτός που έχει μεγάλη κυματιστή χαίτη, σε Πίνδ.

εὐρύ-χορος, -ον, Επικ. αντί *εὐρύ-χωρος*, πλατύς, απλόχωρος, λέγεται για πόλεις, σε Όμηρ. κ.λπ.· πρβλ. **καλλίχορος**.

εὐρυχωρία, Ιων. **-ίη, ἡ, 1.** ανοιχτός χώρος, ελεύθερος χώρος, απλωσιά, σε Ηρόδ., Δημ. **2.** λέγεται για ανοικτό πεδίο μάχης, σε Ξεν.· *ἐν εὐρυχωρίη ναυμαχέειν*, ναυμαχώ σε ανοικτό ή ευρύχωρο μέρος, σε Ηρόδ.

εὐρύ-χωρος, -ον (χώρα), φαρδύς, πλατύς, σε Αριστ.

εὐ-ρώγης (ρώξ), άφθονος σε ρώγες, σε Ανθ.

εὐρ-ώδης, -ες (εἶδος), ποιητ. αντί *εὐρύς*, σε Σοφ.

εὐρώεις, -εσσα, -εν (εὐρώς), σαπισμένος, μουχλιασμένος, ανθυγιεινά υγρός και σκοτεινός, νοτερός, *οἰκία εὐρώεντα* (το *loca senta situ* του Βιργ.), λέγεται για τον Κάτω Κόσμο, σε Όμηρ.· *τάφον εὐρώεντα*, σε Σοφ.

εὐρών, -οῦσα, -όν, μτχ. Ενεργ. αορ. β' του *εὐρίσκω*.

Εὐρώπη, ἡ, Ευρώπη, ως γεωγραφ. όνομα πρωτοσυναντιέται σ' έναν Όμηρ. Ὑμν. προς τον Απόλλωνα.

εὐρ-ωπός, -ή, -όν (εὐρύς, ὤψ), ποιητ. αντί *εὐρύς*, σε Ευρ.

εὐρώς, -ῶτος, ὁ, σήψη, μούχλα, φθορά, αποσύνθεση, σάπισμα, Λατ. *situs*, *squalor*, σε Θέογν., Ευρ. κ.λπ.

εὐρωστία, ἡ, καλή κατάσταση του σώματος, δύναμη, ισχύ, σε Πλούτ.

εὐ-ρωστος, -ον (ῥώννυμι), υγιής, ρωμαλέος, γερός, δυνατός, ισχυρός, σε Ξεν.· επίρρ. *-τως*, στον ίδ.

εὐρωτιάω (εὐρώς), είμαι ή γίνομαι σάπιος, μουχλιάζω, φθείρομαι, σήπομαι, καταρρέω, *βίος εὐρωτιῶν*, ζωή βουτηγμένη στη βρωμιά, βουτηγμένη στη λάσπη, σε Αριστοφ.

εὐς, ὁ, αιτ. *εὖν*· Επικ. ουδ. *ἡῦ* (το *εὖ* χρησιμ. μόνο ως επίρρ.)· Επικ. γεν. *εἶος*, πληθ. *εἶων* (βλ. **εἶ**)· αγαθός, γενναίος, ευγενής, σε Όμηρ.· Επικ. γεν. πληθ., *εἶων*, λέγεται για καλά πράγματα, για αγαθά, για καλή τύχη, στον ίδ.

εὔσα, Δωρ. θηλ. μτχ. του *εἶμι* (*sum*).

εὔσα, αόρ. α' του *εὔω*.

εὐσαρκος, -ον (σάρξ), παχύσαρκος, σαρκώδης, αυτός που βρίσκεται σε καλή κατάσταση, παχουλός, γεμάτος, σε Ξεν.

εὐσέβεια, ποιητ. **εὐσεβία, ἡ, 1.** σεβασμός απέναντι στους θεούς, θεοσέβεια, θρησκευτική πίστη, ευλάβεια, σε Τραγ.· *εὐσ.Ζηνός*, απέναντι σ' αυτόν, σε Σοφ.· *πρὸς εὐσέβειαν* = *εὐσεβῶς*, στον ίδ.· επίσης, όπως το Λατ. *pietas*, σεβασμός προς τους γονεῖς, σε Πλάτ. **2.** τιμή, διάκριση ή φήμη λόγου ευσεβείας, σε Σοφ.

εὐσεβέω, μέλ. *-ήσω*, ζω ή φέρομαι με ευσεβεία και ευλάβεια, σε Θέογν., Σοφ. κ.λπ.· *εἶς τινα*, απέναντι σε κάποιον, στον ίδ.· *εὐσ. τὰ πρὸς θεούς*, σε ζητήματα που αναφέρονται στους θεούς, που έχουν σχέση με τους θεούς, στον ίδ.· επίσης, *εὐσ. θεούς*, ο σεβασμός προς αυτούς, σε Αισχύλ.

εὐ-σεβής, -ές (σέβω), Λατ. *pius*. **I.** ευλαβής, θρήσκος, θεοσεβής, σε Θέογν., Ηρόδ., Αττ.· *εὐσεβῆς χειρα*, δίκαιος στην πράξη, στα έργα, σε Αισχύλ. **II.** λέγεται για πράξεις, πράγματα κ.λπ., άγιος, καθαγιασμένος, ιερός, θρησκευτικός, στον ίδ., σε Ευρ.· *εὐσεβές (έστι)*, με απαρ., σε Ανθ.· ομοίως και, *έν εὐσεβεῖ (έστι)*, σε Ευρ.· *τὸ εὐσ. = εὐσέβεια*, σε Σοφ. κ.λπ. **III.** επίρρ. *εὐσεβέως*, Αττ. *-βῶς*, σε Πίνδ. κ.λπ.· *εὐσεβῶς ἔχει αντί εὐσεβές έστι*, σε Σοφ.· συγκρ. *-έστερον*, σε Ξεν.· υπερθ. *-έστατα*, σε Ισοκρ.

εὐσεβία, ἡ, ποιητ. αντί *εὐσέβεια*, σε Θέογν., Σοφ. κ.λπ.

εὐ-σελμος, Επικ. **εὐσ-σελμος, -ον (σέλμα)**, αυτός που έχει καλά καθίσματα, αυτός που έχει καλές σειρές κουπιών, σε Όμηρ., Ευρ.

εὐ-σεπτος, -ον (σέβω), σεπτός, θείος, ιερός, σε Σοφ.

εὐ-σημος, -ον (σῆμα), **I.** αυτός που έχει καλά σημάδια ή οιωνούς, ευοίωνος, σε Ευρ. **II. 1.** αυτός που γίνεται εύκολα αναγνωρίσιμος από σημάδια ή οιωνούς, ευδιάγνωστος, σε Αισχύλ. **2.** αυτός που δεν έχει πρόβλημα στην κατανόηση, εύληπτος, ευδιάκριτος, ευκρινής, ξεκάθαρος, σαφής, σε Σοφ.

εὐσθενέω, είμαι δυνατός, υγιής, σε Ευρ.

εὐ-σθενής, Επικ. **-εὔ-σθ-, -ές (σθένος)**, ισχυρός, σθεναρός, ρωμαλέος, σε Ανθ.

εὐ-σίπυος, -ον (σίπυα), αυτός που έχει γεμάτη τη σιταποθήκη του, σε Ανθ.

εὐ-σκάνδιξ, -ῖκος, ὁ, ἡ, αυτός που είναι άφθονος σε μυρώνια, σε Ανθ.

εὐ-σκαρθμος, -ον (σκαίρω), αυτός που αναπηδά γρήγορα, ευκίνητος, ταχυκίνητος, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐ-σκέπαστος, -ον (σκεπάζω), καλά προφυλαγμένος, σε Θουκ.

εὐσκευέω (όπως αν προερχόταν από το *εὐ-σκευος*), είμαι καλά εφοδιασμένος, προετοιμασμένος, σε Σοφ.

εὐ-σκίαστος, -ον (σκιάζω), αυτός που έχει καλό ίσκιο, σκιερός, σε Σοφ.

εὐ-σκιος, -ον (σκιά), = το προηγ., σε Πίνδ., Ξεν.

εὐ-σκοπος, Επικ. **εὐ-σκ-, -ον (σκοπέω)**, **I. 1.** αυτός που έχει οξεία όραση, οξυδερκής, άγρυπνος, σε Όμηρ. **2.** αυτός που αντικρίζεται σε μεγάλη απόσταση ή απαιτεί εκτεταμένη θέα, σε Ξεν. **II.** (*σκοπός*) αυτός που πλήττει καίρια, λέγεται για αλάνθαστο χτύπημα, σε Χρήσμ. παρά Ηρόδ., Αισχύλ.

εὐσοια, ἡ, ευτυχία, ευημερία, ευδαιμονία, σε Σοφ.

εὐ-σοος, -ον, σώος και ασφαλής, ευτυχής, σε Θεόκρ.

εὐ-σπειρής, -ές και εὐ-σπειρος, -ον (σπεῖρα), αυτός που έχει καλές σπείρες (στροφές), ελικοειδής, περιτυλιγμένος, σε Ανθ.

εὐσπλαγγνία, ἡ, καλή καρδιά, γενναιοψυχία, σταθερότητα, σε Ευρ.

εὐ-σπλαγγνος, -ον, I. αυτός που έχει υγιή σπλάχνα, σε Ιππ. **II.** μεταφ., συμπονετικός, σπλαχνικός, σε Κ.Δ.

εὖ-σπορος, Επικ. **εὖ-σπ-, -ον**, αυτός που είναι καλά σπαρμένος, σε Αριστοφ., Ανθ.

εὖς-σελμος, **εὖς-σωτρος**, Επικ. αντί *εὖ-σελμος*, *εὖ-σωτρος*.

εὐστάθεια, Ιων. **-ίη, ἥ**, σταθερότητα, καλή υγεία, ευημερία, σε Ανθ.

εὐσταθέω, εἶμαι σταθερός, ευσταθής, σε Ευρ.· εἶμαι ἥρεμος, γαλήνιος, λέγεται για τη θάλασσα, σε Λουκ.

εὐ-σταῖθής, **-ές**, Επικ. **εὖ-στ- (ἴσταμαι)**, καλώς θεμελιωμένος, καλά οικοδομημένος, σε Όμηρ.

εἰσταῖθι, Ιων. αντί *εὐστάθεια*.

εὐστάλεια, **ἥ**, ψιλός, ελαφρός οπλισμός, σε Πλούτ.

εὐ-σταῖλής, **-ές (στέλλω)**,· **1.** καλά εφοδιασμένος, σε Αισχύλ.· λέγεται για στρατιώτες, ψιλά, ελαφρά οπλισμένοι, Λατ. *expeditus*, σε Θουκ., Ξεν. **2.** απλός, εύκολος, ευχάριστος, σε Σοφ. **3.** καλοδεμένος, καλοσυσκευασμένος, συμπαγής, σε Πλούτ. **4.** αυτός που έχει καλή συμπεριφορά, αυτός που έχει καλούς τρόπους, σε Πλάτ.· λέγεται για τα ρούχα, καθαρός και περιποιημένος, συγυρισμένος, φροντισμένος, ευπρεπής, σε Λουκ.

εὖ-σταῖχῦς, **-υ**, πλούσιος σε στάχυα, σε Ανθ.· μεταφ., ανθηρός, ακμαίος, καρποφόρος, γόνιμος, παραγωγικός, επικερδής, κερδοφόρος, αποδοτικός, σε Ανθ.

εὐ-στέφανος, Επικ. **εὖ-στ-, -ον**,· **I.** καλά στεφανωμένος, εστεμμένος ή καλοζωσμένος, σε Όμηρ., Ησιόδ. **II.** στεφανωμένος, περικυκλωμένος από τείχη και πύργους, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

εὐ-στίβης, **-ές (στίβος)**, αυτός που έχει καλό πάτημα, καλή βάση, στέρεος, σε Ανθ.

εὖστολος, **-ον (στολή)**, = *εὐσταλής*, σε Σοφ.

εὐστόμαχος, **-ον**, αυτός που είναι καλός για το στομάχι, υγιεινός· επίρρ. *-χως*, σε Ανθ.

εὐστομέω, **1.** τραγουδώ γλυκά, σε Σοφ. **2.** γενικά, *εὐφημέω*, συγκρατώ, περιορίζω τα λόγια μου, σε Αισχύλ., Αριστοφ.

εὖ-στομος, **-ον (στόμα)**, **I.** αυτός που έχει στόμα κανονικού μεγέθους, λέγεται για σκυλιά, σε Ξεν. **II. 1.** αυτός που μιλάει καλά, ευφραδής, σε Ανθ.· λέγεται για ποτήρι κρασί, αυτό που λύνει τη γλώσσα, στον ίδ. **2.** όπως το *εὐφημος*, αυτός που αποφεύγει τις δυσοίωνες λέξεις, *περὶ τούτων εὐστομα κείσθω*, για αυτά τα πράγματα άσε με να τηρήσω θρησκευτική σιωπή, σε Ηρόδ.· *εὐστομ' ἔχε*, σώπασε! ησύχασε!, σε Σοφ.

εὖ-στοος, **-ον (στοά)**, αυτός που έχει ωραίες στοές, σε Ανθ.

εὐ-στόρθυξ, Επικ. **εὖ-στ-, ὄ, ἥ**, αυτός που προέρχεται από καλό κορμό, καλό κούτσουρο, σε Ανθ.

εὐστοχία, **ἥ, I.** ικανότητα, επιδεξιότητα στο σημάδι ενός στόχου, καλό σημάδι, σε Ευρ.· *χερὸς εὐστ.*, περιφρ. λέγεται για τόξο, στον ίδ. **II.** μεταφ., ταχύτητα στην πρόβλεψη, εκτίμηση, οξύνοια, ευφυΐα, σε Αριστ.

εὖ-στοχος, **-ον, I.** αυτός που έχει επιτυχημένο σημάδι, σε Ευρ., Ξεν. **II. 1.** αυτός που σκοπεύει καλά, στον ίδ.· επίρρ. *εὐστόχως βάλλειν*, στον ίδ. **2.** μεταφ., αυτός που εκτιμά εύστοχα, υποθέτει καλά, οξύνους, ευφυής, σε Αριστ.

εὖστρα ή **εὖστρα (εὔω)**, μέρος όπου καμαλίζουν σφαγμένους χοίρους, σε Αριστοφ.

εὖ-στρεπτος, Επικ. **εὖ-στρ-, -ον (στρέφω)**,· **I.** καλά στριφογυρισμένος, λέγεται για σχοινιά και δερμάτινα λουριά, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ελαφρός, εύστροφος, σβέλτος, ευκίνητος, *πόδες*, σε Ανθ.

εὐ-στρεφής, -ές (στρέφω), καλά στριφογυρισμένος, λέγεται για σχοινιά, σε Όμηρ.

εὐ-στροφάλιξι[α], **ὄ, ἦ**, σγουρομάλλης, κατσαρός, λέγεται για μαλλιά, σε Ανθ.

εὐ-στροφος, Επικ. **εὐ-στρ-, -ον (στρέφω)**, **I.** αυτός που έχει περιστραφεί καλά, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** αυτός που στρέφεται εύκολα, αεικίνητος, δραστήριος, σβέλτος, ευκίνητος, εὐστροφος στο νου, σε Ευρ.

εὐ-στρωτος, -ον, καλοστρωμένος, σε Όμηρ. Ὑμν.

εὐ-στῦλος, -ον, αυτός που έχει ωραίους στύλους, όμορφες κολόνες, σε Ευρ.

εὐ-σύμβλητος, αρχ. Αττ. **εὐ-ξυμβ-, -ον**, = το επόμ., σε Ηρόδ., Αισχύλ.

εὐ-σύμβολος, αρχ. Αττ. **εὐ-ξύμβ-, -ον, I.** αυτός που εύκολα μαντεύεται ἡ γίνεται αντιληπτός (πρβλ. [συμβάλλω III](#)), σε Αισχύλ. **II.** εύκολος στις συναλλαγές, τίμιος, ακέραιος, σε Ξεν. **III.** (σύμβολον), αυτός που παρέχει καλό οιοινό, ευοίωνος, σε Πλούτ.

εὐσυνεσία, ἦ, εξυπνάδα, κατατσούνη, σε Αριστ.

εὐ-σύνητος, αρχ. Αττ. **εὐ-ξύν-, -ον, I.** αυτός που έχει γρήγορη αντίληψη, σε Αριστ.· επίρρ. -τως, με εξυπνάδα, με ευστροφία, συγκρ. -τώτερον, σε Θουκ.

II. εύκολα αντιληπτός, εύληπτος, σε Ευρ.

εὐ-σύνητος, -ον, καλά συντεθειμένος, σε Αριστ.

εὐ-σύνοπτος, -ον (συνόψομαι), αυτός που συλλαμβάνεται αμέσως, χωρίς χρονοτριβή, αυτός που διαπιστώνεται μεμιάς, σε Αισχίν. κ.λπ.

εὐ-σφῦρος, Επικ. **εὐ-σφ-, -ον (σφυρόν)**, αυτός που έχει ωραίους αστραγάλους, σε Ησίοδ., Ευρ.

εὐ-σχημος, -ον, = *εὐσχίμων*· επίρρ. -μως, με ευπρέπεια, με σεμνότητα, σε Ευρ.

εὐσχημοσύνη, ἦ, χάρη, αβροί τρόποι, ευπρέπεια, κοσμιότητα, σεμνότητα, ευγένεια, σε Ξεν., Πλάτ.

εὐ-σχήμων, -ον, γεν. -ονος (σχῆμα)· **I. 1.** κομψός στο σχῆμα, καλόγνωμος, ἥπιος στον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά, χαριτωμένος, σε Πλάτ.· συγκρ. -έστερος· υπερθ. -έστατος, στον ίδ., Ξεν. **2.** με αρνητική σημασία, αυτός που δίνει εξωτερική εντύπωση καλοσύνης, απατηλός, αληθοφανής, ορθός κατ' επίφαση, σε Ευρ. **II.** λέγεται για πράγματα, πρέπων, αρμόζων, ταιριαστός, στον ίδ. κ.λπ.· *τὸ εὐσχημον*, Λατ. decorum, σε Πλάτ.· επίρρ. -μόνως, με χάρη και αξιοπρέπεια, όπως ένας «τζέντλεμαν», σε Αριστοφ., Ξεν. **III.** ευγενής, έντιμος, αξιότιμος, εντιμότατος, σε περίοπτη κοινωνική θέση, πλούσιος, σε Κ.Δ.

εὐ-σχιδής, -ές, = το επόμ., σε Ανθ.

εὐ-σχιστος, -ον, αυτός που διαιρείται εύκολα, σε Ανθ.

εὐσωμᾶτέω (όπως αν προερχόταν από το *εὐ-σώματος*), αυτός που διαθέτει καλοαναπτυγμένο σώμα, ισχυρός και ρωμαλέος, δυνατός, σε Ευρ., Αριστοφ.

εὐ-σωτρος, Επικ. **εὐ-σσ-, -ον**, αυτός που έχει καλούς τροχούς (*σῶτρα*), δηλ. καλές ρόδες, σε Ησίοδ.

εὐ-τάκης, -ές (τήκω), αυτός που μαλακώνει εύκολα με την θερμότητα, αυτός που τήκεται εύκολα, σε Λουκ.

εὐτακτέω, μέλ. -ήσω, είμαι μεθοδικός, τακτικός, συμπεριφέρομαι καλά, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· λέγεται για στρατιώτες, υπακούω, πειθαρχώ, στον ίδ.

εὐ-τακτος, -ον, τακτικός, μεθοδικός, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για στρατιώτες, τακτικός, πειθαρχημένος, στον ίδ., σε Θουκ. κ.λπ. **III.** επίρρ. -τως, σε τάξη, τακτικά, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· συγκρ. -ότερον, σε Δημ.· -τέρως, σε Ξεν.

εὐταξία, ἡ, 1. καλή διευθέτηση, τακτοποίηση, καλή κατάσταση, σε Ξεν. **2.** καλή τάξη, πειθαρχία, σε Θουκ.

εὐ-ταρσος, -ον, αυτός που έχει λεπτούς ταρσούς (πίσω και κάτω μέρος ποδιού), σε Ανθ.

εὕτε, I.1. αναφορ. επίρρ., λέγεται για χρόνο, ποιητ. αντί ὅτε, όταν..., τον καιρό που..., το διάστημα που... **2.** με οριστ., οποτεδήποτε, κάθε φορά που, λέγεται για ορισμένα γεγονότα του παρελθόντος χρόνου, σε Ησίοδ., Αισχύλ. **3.** με υποτ., εὕτ' ἄν, όπως το ὅταν, οποτεδήποτε, κάθε φορά που, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αιτιολ., εφόσον, με την προϋπόθεση ότι, σε Σοφ. **III.** ως επίρρ. σύγκρισης, αντί ἤυτε, όπως, ακόμη όπως, δύο φορές, σε Όμηρ.

εὐ-τείχεος, -ον (τεῖχος), καλοτειχισμένος, σε Ομήρ. Ιλ.

εὐτειχής, -ές, = το προηγ., σε Πίνδ., Ευρ.· αλλά στην Ομήρ. Ιλ., αιτ., εὐτείχεα, όχι εὐτειχέα.

εὐ-τείχητος, -ον, = εὐτείχεος, σε Ομηρ. Ὑμν.

εὐτεκνία, ἡ, ευλογία παιδιών, γενιά καλών παιδιών, σε Ευρ.

εὐ-τεκνος, -ον (τέκνον), ευλογημένος με πολλά και καλά παιδιά, σε Ευρ. κ.λπ.· εὕτ. χρησμός, χρησμός που παρέχει την υπόσχεση (απόκτησης) καλών παιδιών, στον ίδ.· εὕτ. ζωνωρίς, ζεύγος καλών παιδιών, στον ίδ.· υπερθ. -ώτατος, στον ίδ.